

Dan je bil lep, nebo posejano z belimi, tenkimi oblaki, ki so se svetili kot sneg. Šolnce je še pilo jutranjo roso in vročine ni bilo. Pogrebci so se vili po cesti, bila je dolga vrsta črnih romarjev, in zvonovi so peli.

Jama še ni bila zasuta, a že se je Osojnici in Metki mudilo s pokopališča. Nekaj ju je vleklo domov, kot bi jima skriven glas šepetal, naj se hitro vrmeta. Šli sta nemudoma in bili malo po osmi uri že na Jelarjevini. Stopili sta v hišo, in tu se jima je odprl ta-le prizor:

Jelar je ležal na mrtvaškem odru, s prtom zagrnjen do vratu, in križ je držal med prsti. Glava mu je slonela na visokem vzglavju. Ženski sta strmeli, strop se je zamajal nad njima, zagugala se je vsa hiša, tako sta se prestrašili.

„Zakaj pa ležiš tam?“

Vzdignil je glavo in zablodil z očmi naokrog.

„Jaz sem umrl. France je bil tukaj in me poklical. Pokropite me in krsto mi pomerite, da ne bo prekratka.“

Kmet Jelar je znorel.

V noči.

Vstane v noči moje hrepenenje
kakor plamen silen do nebá,
ko nikjer, nikjer miru ni
sred samotnega srca.

Zagori v samotni, pozni uri
in kipi v neskončnost plamen vroč —
zagori in izgori se
v srcu in iz srca v noč.

Nihče zanj ne ve . . . Le moja misel
na mladost, ki se o polnoči
k meni kakor senca vrača,
gleda plaho mi v oči . . .

Štefan Poljanec.

